

Piszok, a cérnakutya

Minden nyáron, amikor Peti szülei megkapták éves szabadságukat, a Kovács család vitorlázni indult. Azért hívták őket Kovács családnak, mert Peti apukájának Kovács Géza bácsi volt a neve. Persze csak a gyerekek szólították bácsinak. A barátainak és a munkatársainak inkább Géza volt. Peti anyukája pedig sokszor úgy hívta, hogy „Apukám”. „Apukám, gyere ide!” „Apukám, hozzál krumplit!” Pedig nem is az apukája volt, hanem a férje. Igen bonyolult tud lenni, ha valakit Gézának hívnak.

Ez a történet azonban nem Kovács Géza bácsiról szól, bár kétségtelenül ő is jelen volt, amikor a különleges eseményekre sor került. Hanem Piszokról, a cérnakutyáról.

És úgy kezdődik, hogy Peti és szülei minden nyáron elindultak vitorlázni a Földközi tengeren, hogy két hétig csak a habokat szeljék, és mást se lássanak, csak vizet maguk körül.

Egy kétárbócos vitorlással utaztak. Mivel Kovács Géza bácsi környezetmérnök volt, a motort szinte soha nem kapcsolták be, hogy ne szennyezzék a vizet és a levegőt. Így a szélre voltak utalva, és ha a szél éppen nem fúj, akkor a leginkább csak álldogáltak valahol a tenger közepén.

Ezen a napon azonban dagadtak a vitorlák, csak úgy röptek előre. Peti a fedélzeten üldögélt, és a vizet nézte. A hullámok megtörték a kétárbócos orra alatt, végigsimították az oldalát, aztán eltűntek a háta mögött. Peti apukája a kormánynál állt, és a hajót irányította.

Dél felé mentek, de már jóval dél után történt, hogy Peti anyukája lement a kabinba vacsorát készíteni. Halat sütött, amit még délelőtt fogtak ki a tengerből, mellé krumplit készített tengerész módra.

A vitorlás éppen átszelt egy hullámot, amikor Peti észrevett valamit a vízben. Nem volt nagy, pontosabban egészen kicsinek tűnt. Ott úszott a hajó mellett, néha lebukott a víz alá, hogy aztán néhány másodperc múlva újra feltűnjön.

Peti nézte a valamit. Megnézte egyszer, aztán még egyszer, és harmadszor is. Furcsa volt, mert a valami úszott, és néha mintha vakkantott volna egyet.

– **Apa, valami van a vízben!** – kiáltotta Peti.

Géza bácsi kitámasztotta a kormányt, és odament, ahol Peti állt.

– **Mit láttál, kisfiam?** – kérdezte.

– **Nézd, ott van!** – mutatta Peti. – Ott, a hajó mellett.

Géza bácsi nézte, amit Peti mutatott, de látni nem látta, amit ő látott.

– **Az csak egy hínárcsomó, hagyd csak.** – felelte, és visszament a kormányhoz.

Peti azonban továbbra is a valamit nézte, és elhatározta, hogy kihalássza. Fogta a merítőhálót, amivel a horogra akadt halakat szokták kiemelni a tengerből, és kanyarított vele egyet a sós vízbe. De nem sikerült elkapnia.

Ezért másodszor is merített egyet a hálóval, de akkor a valamit pont elkapta egy hullám, és odébb dobta egy méterrel.

Peti nem adta fel. Nekiveselkedett harmadszor is, és ezúttal sikerrel járt. A valami beúszott a háló közepébe, és így ki tudta emelni a vízből.

Letette a hajó fedélzetére, és kihámozta a hálóból.

A valami egy cérnagombolyag volt. Nem akármilyen cérnagombolyag, hanem kutya alakú cérnagombolyag. Cérnából volt a lába, cérna volt a feje és a farka is. De csak egy cérnagombolyag volt. Ázott volt, tenger szagú, és nem mozgott. Nem mozgott, nem ugatott, és még csak nem is vakkantott.

Peti nézte egy darabig, aztán zsebre vágta.

– **Kész a vacsora!** – szólt ekkor Peti anyukája, akit egyébként Margit néninek hívtak. Persze csak a gyerekek hívták Margit néninek. A kollégai, meg a szomszédok Margitnak, vagy néha Marcsinak szólították. Peti Anyának hívta, Peti nagymamája viszont Lányomnak. Peti apukája pedig legtöbbször úgy, hogy Édesem, meg néha úgy, hogy Anyukám. Pedig nem is az anyukája volt, hanem a felesége. Igen bonyolult tud lenni, ha valakit Margitnak hívnak.

Szóval, amikor Peti anyukája szól, hogy készen van a vacsora, mindenki lement a kabinba. Megették a sült halat, és hozzá a tengerész módra elkészített krumplit. Peti is jól bevacsorázott, a zsebében pedig ott lapult a kutya formájú cérnagombolyag.

Mire megették a vacsorát, odakint besötétedett. Peti megmosakodott, pizsamát húzott, és lefeküdt az ágyába. Géza bácsi és Margit néni pedig még felmentek a hajó fedélzetére, hogy megnézzék, akad-e aznap egy hullócsillag.

Peti már majdnem elaludt, amikor egyszer csak halk vakkantást hallott. Nem tudta, hogy honnan jöhet a hang. Aztán megisméltődött. Nem hangos, de határozott vakkantás volt, méghozzá a nadrágja irányából.

Annak a nadrágjának az irányából, ami egész nap rajta volt, és amit este ráterített a székre, és aminek a zsebében ott volt a cérnagombolyag, aminek egészen kutya alakja volt.

Peti izgatottan ült fel. Még egy vakkantást hallott. Most már biztos volt benne, hogy a zsebéből jött.

Kiugrott az ágyból, és odament a székhez. Benyúlt a nadrágjába, és kihúzta a cérnagombolyagot. De a cérnagombolyag most nem volt néma, és nem volt mozdulatlan. Vakkantott még egyet Peti kezében, megcsóválta cérnafarkát, aztán ránézett Petire cérnaszemeivel.

Peti úgy meglepődött, hogy tátva maradt a szája. A cérnakutya pedig vakkantott még egyet, és cérnanyelvével megnyalta Peti hüvelykujját.

– **De hisz te élsz!** – kiáltott fel Peti, a cérnakutya pedig helyeslően megrázta magát, és vakkantott még kettőt.

– **És milyen kis koszos vagy! Legyen Piszok a neved!** – mondta Peti, és úgy tűnt, hogy a cérnakutya egyetért vele, mert továbbra is erősen csóválta cérnafarkát.

Peti gyorsan megmosdatta a cérnakutyát, és adott neki meleg tejet. Piszok hálásan fogadta a gondoskodást. Kilefetyelte a tejet cérnanyelvével, aztán összegömbölyödött, behunyta cérnaszemeit, és elaludt. Megint csak egy cérnagombolyagnak tűnt, egyedül Peti tudta róla, hogy igazából cérnakutya.

Ettől a naptól pedig jó barátok lettek. Amikor Peti felnőtt, beutazta Piszokkal a nagyvilágot. Körbehajózták a Földközi tengert, az Északi tengert és az Atlanti Óceánt. Megmászta a Kilimandzsárót, és babot ettek Kuala Lumpurban. Most éppen az esőerdőkben kóborolnak, és Kirim király kincsét keresik. Még az is lehet, hogy egyszer erről is szólni fog majd egy másik mese.